

Sygn. akt I C 1999/15 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2018r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Aneta Siemaszko

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **D. F. (1)**

o zapłatę

orzeka:

oddala powództwo.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 1999/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 29 czerwca 2015r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. W. kwoty 408 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 345,95 zł tytułem należności głównej wynikającej z nieopłacenia polisy (termin płatności 27 listopada 2013r.) oraz od kwoty 61,88 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności głównej (wyliczonych za okres od dnia 28 listopada 2013r. do dnia 28 czerwca 2015r.) Nadto o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów sądowych (30 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu) oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 3,60 zł tytułem kosztów przesyłki poleconej wezwania ostatecznego do zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pierwotny właściciel pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...) zawarł z (...) S.A. umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych na okres 12 miesięcy. Przedmiotowy pojazd został w dniu 13 października 2013r. zniszczony przez pozwanego, który jako nabywca pojazdu, w przypadku gdy nie chce kontynuować ubezpieczenia może wypowiedzieć umowę na podstawie art. 31 ust.1 Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Pozwany jednak nie wypowiedział umowy ubezpieczenia i z mocy prawa przeszły na niego wszelkie prawa i obowiązki wynikające z tej umowy ubezpieczenia OC, co dotyczyło także obowiązku uiszczenia składki ubezpieczeniowej. Tym samym obowiązek zapłaty składki ubezpieczeniowej w kwocie 345,95 zł. Przedmiotową wierzytelność następnie pierwotny wierzyciel przelewał na rzecz powoda na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 18 grudnia 2014r. Jednocześnie zaznaczono, iż żądanie pozwu obejmuje kwotę 61,88 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych

za opóźnienie w zapłacie należności głównej, wyliczonych za okres od dnia wymagalności składki t.j. 28 listopada 2013r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu t.j. 28 czerwca 2015r.(k.2-4).

W dniu 16 lipca 2016r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt VI Nc-e 1182025/15 orzekł o przekazaniu sprawę do rozpoznania tut. Sądowi z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty(k.4v).

W odpowiedzi na pozew wpłynęło pismo z dnia 21 grudnia 2015r. (k.41) D. F. (1), w którym wyjaśnił, iż nie zawierał z (...) jak też z żadnym innym towarzystwem ubezpieczeniowym umowy z tytułu posiadania pojazdu mechanicznego, gdyż nigdy nie był posiadaczem takiego pojazdu i nie posiada prawa jazdy. Pozew nie dotyczy jego osoby, pomimo zgodności miejsca zamieszkania. Nie nazywa się D. W., a dane zamieszczone w przedłożonych dokumentach nie dotyczą jego osoby. Tym samym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2016r. zobowiązano pełn. powoda do sprecyzowania oznaczenia strony pozwanej czy jest nią D. W. czy D. F. (1) z uwagi na treść odpowiedzi na pozew w terminie 7 dni pod rygorem zawieszenia postępowania.

W piśmie z dnia 08 marca 2017r. (k.74) powód sprostował oznaczenie strony pozwanej jedynie w zakresie nazwiska pozwanego z (...) na (...).

Na rozprawie w dniu 08 września 2017r. na podstawie art. 177 §1 pkt. 6 k.p.c. zawieszono postępowanie w sprawie. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, iż w ocenie sądu zobowiązanie nałożone na stronę powodową zostało wykonane tylko w części t.j. w zakresie nazwiska pozwanego, sprecyzowanego z (...) na (...). Strona powodowa argumentowała, iż dotychczasowe dane pozwanego zostały umieszczone w pozwie omyłkowo, co wymaga sprostowania i jest dopuszczalne. Jednakże niezgodność danych dotyczyła także imienia pozwanego, czy jest nim imię (...) czy też (...). Nadto na „omyłkowość” danych nie wskazuje treść dołączonych do akt dokumentów, w których jako zobowiązany figuruje D. W.. Tym samym prowadząc niniejsze postępowanie i dokonując doręczenia do rąk D. F. (2) (już po sprecyzowaniu pozwu) sąd nie miał podstaw do przyjęcia, iż jest ono skuteczne i tym samym umożliwiające nadanie sprawie biegu i wydanie orzeczenia w sprawie. Zaznaczyć należy, iż odpis pozwu odebrała osoba, której dane nie są tożsame z oznaczeniem strony pozwanej(również po sprostowaniu), a korespondencja po tej dacie nie była już odbierana(była zwracana z adnotacją „ nie podjęto w terminie”). Trudno się dziwić skoro dane adresata (D. F. (2)) są danymi osoby, która faktycznie nie figuruje w ewidencji PESEL-SAD. Tym samym nie pozwoliło to na kontynuowanie dalszych czynności, a istniejąca przeszkoda w tym zakresie w sposób jasny została wskazana w treści powyższego zobowiązania.

Następnie w piśmie z dnia 28 września 2017r.(k.128) powód sprecyzował dane pozwanego, wskazując, iż jest nim D. F. (1) i wniósł o podjęcie zawieszzonego postępowania.

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2017r. postępowanie w sprawie zostało podjęte.

W dalszym toku sprawy dotychczasowe stanowiska stron nie uległy zmianie, w szczególności stanowisko pozwanego zaprezentowane w odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 2013r. (...)A. z siedzibą w W. wystawiło polisę nr (...) potwierdzającą zawarcie umowy ubezpieczenia na rzecz właściciela pojazdu marki R. (...). RN o nr rej. (...), rok produkcji 1994 w osobie D. W., ze wskazaniem całkowitej składki do zapłacenia t.j. 345,95 zł. Jednocześnie wskazano okres ochrony ubezpieczeniowej od dnia 25 czerwca 2013r. do 24 czerwca 2014r.

W dniu 18 grudnia 2014r. doszło do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności 2/12/2014 pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) Spółka z o.o. z siedziba w W..

W dniu 05 stycznia 2015r. powód skierował do D. W. przedsądowe wezwanie do zapłaty łącznej kwoty 394,98 zł, wynikającej z umowy ubezpieczenia nr (...) przedmiotowej pojazdu, dołączając oświadczenie pierwotnego wierzyciela o istnieniu tej wierzytelności.

Dowód:

- kopia polisy z 25.06.2013r.k.26-26v,

- kopia umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18.12.2014r. wraz z wyciągiem z załącznika do tej umowy k.27-30,

- kopia pisma z 05.01.2015r. k.31-31v,

- potwierdzenie nadania k.32.

Sąd zważył, co następuje:

Wytoczone w niniejszej sprawie powództwo okazało się niezasadne jako nieudowodnione.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 509 i następne k.c.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przelew jest umową, z mocy której wierzyciel – cedent przenosi na nabywcę – cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. W wyniku cesji przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew, a więc ze wszystkimi związanymi z nią prawami i brakami. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia (Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania – część ogólna, Warszawa 2008, s. 367; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania..., s. 358; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 587; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 504; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 918). W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, LEX nr 52661).

W okolicznościach niniejszej sprawy pozwany kwestionował powództwo co do zasady jak i wysokości. Podniósł przede wszystkim zarzut braku legitymacji procesowej biernej. Strona powodowa zaś pomimo zapoznania się ze stanowiskiem pozwanego (z zaznaczeniem, iż faktycznie sprecyzowanie jego danych osobowych nastąpiło dopiero w piśmie 28 września 2017r.(k.128) ograniczyła się jedynie do zobowiązania pozwanego do przedłożenia dokumentów potwierdzających jego dane. Sąd z urzędu zweryfikował te dane w oparciu o system PESEL-SAD, który potwierdził dane osobowe pozwanego jako (...). Innych działań w zakresie wykazania swoich racji procesowych strona powodowa nie podjęła. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż przedłożone dowody z dokumentów wskazywały na inne dane osobowe dłużnika t.j. D. W.. Do czego odniósł się pozwany również w swojej odpowiedzi na pozew. Nadto podnieść należy, iż zgodność nr PESEL nie może być jedynym wyznacznikiem oznaczenie określonego podmiotu.

W tym miejscu należało wskazać, że materialnoprawny ciężar rozkładu ciężaru dowodu reguluje norma art.6 k.c. stanowiąca, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zwrot „wywodzi skutki prawne” odnosi się do strony postępowania i ma to znaczenie, że podkreśla zależność między kierunkiem aktywności dowodowej strony, a faktami prawnymi, które ma wykazać. Przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia, które można nazwać jako prawne (art. 227 k.p.c.), wśród których należy wyróżnić fakty, z których strona wywodzi skutki prawne i które są opisane w hipotezach norm prawa cywilnego materialnego. Dla potrzeb tego postępowania można podkreślić, iż przepis ten wskazuje kierunek aktywności dowodowej stron, określa więc - w połączeniu z normami prawa materialnego - które fakty podlegają dowodzeniu. Powód dochodząc roszczenia związany jest ciężarem udowodnienia okoliczności uzasadniających żądanie, więc opisanych hipotezami norm prawa cywilnego materialnego znajdujących zastosowanie dla oceny stanu faktycznego. Są to fakty, z których strona wywodzi skutek prawny, a więc prawotwórcze.

W świetle powyższego należało wskazać, że to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania podstaw żadanego roszczenia w zakresie legitymacji procesowej biernej. W ocenie sądu powód nie sprostał temu obowiązkowi prezentując zgłoszone w sprawie dowody z dokumentów.

Konkludując, uznać należało, że strona powodowa nie wykazała zatem istnienia wierzytelności wobec pozwanego i jej wysokości.

Przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia powyższe ustalenia sąd oddalił powództwo. Zaznaczyć należy, iż pozwany wniósł o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, jednakże do chwili zamknięcia rozprawy żadne koszty z tego tytułu nie zostały faktycznie zgłoszone.

SSR Anita Wolska

I C 1999/15 upr Dnia 03.10.2018r.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda
3. Za 21 dni od doręczenia lub z apelacją

SSR Anita Wolska